

A vore vindre

Que no passa res de dir mira estic regular i m'enyoro perquè tota la meua família està lluny

Foto: isorepublic

Estàs bé?, em pregunta l'Espe per whatsapp. Dic: Sí, bueno, a vore vindre. De sobte m'adono que aquell lema que tota la vida he escoltat al meu poble em representa. M'ho poso de frase de Whatsapp. "Sht, a vore vindre!", com a comiat d'una conversa. A vore vindre com a resposta quan algú t'explica els problemes. A vore vindre quan hi ha plans i expectatives i, fins i tot, il·lusions.

"És una mica comboianta, però porta les millors nectarines del mercat. Val la pena. La reconixeràs pel monyo." "Tia, pel monyo?" "Pel monyo, molt alt, molt alt, Maria, val la pena", em descobria una amiga que viu allà mateix a la plaça del mercat i que és una mica fotedora com jo i a més hi entén, de les relacions qualitat-preu de fruita i verdura de totes les parades. I és que efectivament, al mercat de la plaça que fan cada setmana sempre ve una fruitera que és qui porta la fruita dolça més bona. Ho sap tothom. Ella també ho sap. Per això està una mica pujadeta. De fet, natros mos hi referim com La Pujadeta. "Vinc de La Pujadeta i li hai comprat uns abercocs boníssims." Estic parlant d'una altivesa de fruita dolça, ojo. Te parla de xifres, d'hectàrees, d'híbrids d'arbres fruiters d'unes maneres que ni que fos la CTO de Qatar Airways, "perquè la gent, això, esta nectarina és lo que te demana, m'entens? La gent ja no vol qualsevol cosa. La gent està disposada a pagar més per una bona nectarina. Pos natros ara l'any que ve, amplièm hectàrees i plantem este nectariner, este abercoquer, estos cirerers que no tenen res a vore ni a nivell de preu ni de paladar en los de les altres parades, *anvaparar!*"

Ma germana quan ve al poble i coincideix que és primavera-estiu sempre vol que haguem anat al de La Pujadeta a comprar cireres de postres. I que després li expliquem com ha anat la conversa amb La Pujadeta, *claro*. Adés m'ha trucat. S'esmelegava que li han d'arrencar una unglà i que l'endemà tindrà guàrdia i que si jo estigués allà, aniríem a sopar i trauríem tot lo riure acumulat de la tensió que haurà passat amb això de l'unglà. Però que com tots estem uns quants nusos de Mediterrani enllà, l'acompanyarà la seua adjunta però que per la nit estarà a casa sola i esgarrifada i que l'endemà haurà d'anar a treballar tot lo dia, Maria, sense unglà.

Jo li he dit que face el favor d'agafar l'adjunta o a qui sigue que hi hagi per allà i que la tracte bé, i que li explique la veritat. Que no passa res de dir mira estic regular i m'enyoro perquè tota la meua família està lluny i no els veig mai i és un mal moment i necessito que me cuide algú. Una mica. No passa res, li dic, per reconèixer que necessites afecte, suport emocional, carinyo, dis-li com vulgues. No. Passa. Res.

Fa gràcia perquè fa un any, per este mateix motiu -el que passa és que no l'hi vaig dir-, jo em vaig plantar al seu pis de Mallorca a instal·lar-m'hi bastants dies, Núria, que tinc uns quants daltabaixos i necessito desconnectar del món. Pos vine, claro, a vore vindre, me va dir, la burra. Ja ha passat un any sencer i m'agradaria tornar-hi, li dic, però ara no puc, merda, me sap mal.

Hi penso i, tot i que han passat un milió de coses, tampoc és que hagi canviat tant i tant el panorama, en un any. Potser el just per farcir-me algunes esquerdes, treure la pols a antigues il·lusions, recordar lemes que sempre m'han fet riure fins que un dia tenen sentit. Potser només ha canviat lo suficient per adonar-me que al final no importen més que dos o tres coses a la vida. I quines ganes de vore-les vindre.